Následující text chronologicky popisuje události revolučního týdne v květnu 1945 tak, jak proběhly v městě Miletíně. Jeho cílem není hodnotit, nebo odsuzovat. Čtenář by neměl zapomenout, že k uvedeným událostem došlo po šestileté nacistické okupaci českých zemí, po období německé hrůzovlády, která stovky nevinných občanů uvrhla do vězení, nebo poslala na smrt jiným pro výstrahu. Všechny revoluční činy jsou tak do jisté míry ospravedlnitelné.

Od prvních týdnů pětačtyřicátého roku bylo zřejmé, že konec války se nezadržitelně blíží. Městem začaly pravidelně projíždět kolony německých uprchlíků, převážně z Polska, jedna skupina asi 50 "národních hostů" byla v Miletíně ve druhé polovině února ubytována. Stále častěji byla využívána pracovní povinnost a mladí muži byli odváděni na zákopové práce, mnohdy až na Moravu – z Miletína byli posláni do Lipníka nad Bečvou. Z obdobných důvodů byla vedena centrální evidence všech lopat, motyk a krumpáčů. Vzápětí k Miletínu dolehly i bezprostřední ozvěny válečných operací. V den bombardování Drážďan a Prahy, 14. února, se brzy odpoledne u Miletína za Lázněmi Bělohradem zřítil americký bombardér B-17 G „Létající pevnost". Většina členů posádky záhy padla do zajetí, dvěma letcům se podařilo uprchnout. V noci z 15. na 16. února se však dobrovolně vzdali v Rohoznici neozbrojené občanské hlídce CPO a druhý den byli z Miletína odvezeni německým četnictvem.

Zátaras na Parkáni před věží v Miletíně

Dvacátého února byl do Miletína přistěhován armádní sklad a výdejna sanitního materiálu „Sanitätsmaterialausgabestelle Nr. 24". Byl to jeden ze čtyř centrálních zdravotnických skladů, který ustupoval s Schörnerovou armádou z Polska, nejprve do Trutnova a nakonec do Miletína. Jako hlavní skladiště Němci zvolili prostornou budovu školy, velitelem byl německý vojenský lékař - nadporučík, strážní-mu oddílu asi třiceti mužů velel poddůstojník v hodnosti šikovatele jménem Pritsche. Kromě nich zde působili němečtí zdravotníci, sestry a úřednice, provoz skladiště si rovněž vyžadoval trvalé zaměstnání dvanácti místních lidí.

V březnu se fronta přiblížila natolik, že se německá armáda začala opevňovat i v bezprostředním okolí Miletína. V Bažantnici a „U Roklí" byly naplánovány zákopy a posty pro děla a kulomety, ale především tzv. „Panzersperre", protitankové zábrany přímo v ulicích města. Jejich stavba byla jednou z obecných defensivních akcí ustupující okupační armády a na jaře 1945 se tak tyto uzávěry staly charakteristickým prvkem v ulicích mnoha českých měst a obcí. Jednalo se o mohutné překážky ze silných kmenů, ukotvené hluboko do země a vyplněné kamením a hlínou. Zabíraly celou šířku ulice, ponechávaly jen na okrajích úzké chodníky pro pěší a uprostřed průjezd na šířku vozidla, který se dal snadno a rychle napříč zatarasit připravenými kládami. Dva metry vysoká přepážka spolehlivě zabraňovala průjezdu jakéhokoliv automobilu, obrněného vozu, nebo tanku. V miletínských ulicích jich mělo být vybudováno celkem osm, dokončeno jich bylo šest - v ulici Jiřího z Poděbrad před vjezdem na náměstí, v ulici Václava Hanky (dnes ul. 10. května) na výjezdu z náměstí a největší zátaras na Parkáni, před věží. Dvěma zábranami byl uzavřen severní konec Barákovy ulice a jednou vjezd do města od Lázní Bělohrad, před mostem „U Roklí". Stavbu řídili tři němečtí ženisté, na práci byla nařízena pracovní povinnost místních mužů, na přelomu dubna a května byly zábrany zhruba dokončeny a připraveny k uzavření.

Byl nejvyšší čas. Od poloviny dubna už lidé slýchali od severu vzdálenou střelbu, 23. dubna pak hřměla dělostřelba od severovýchodu celý den. Zemědělci urychleně dokončovali jarní práce, obchodníci se zbavovali zásob. Prvního května oznámil rozhlas Hitlerovu smrt. Padl Berlín, Spojenci se setkali na Labi a většina Němců a jejich příslušovačů v Protektorátu už sledovala jen jediný cíl – zachránit sebe sama a uprchnout před blížící se Rudou armádou.

K prvním revolučním protiněmeckým projevům na severovýchodě Čech došlo 2. května – v některých městech se rozšířily zprávy o převratu a spojeneckých osvoboditelích. V Jičíně proběhly protiněmecké demonstrace, proti kterým okupační moc ještě tvrdě zakročila. V Semilech se už odbojáři pokusili převzít veřejnou správu. Přístího dne se nepokoje rozšířily do Nové Paky, Jilemnice, Turnova, Železného Brodu, Vysokého i jinam. Docházelo i k prvním ozbrojeným střetům. Na nádraží ve Staré Pace byl přepaden a po krátkém boji odzbrojen vlak s německými vojáky. Ke konfliktu došlo i v Lomnici nad Popelkou. Ve větších městech však Němci zvýšili pohotovost a dále ovládali situaci. Čtvrtého května však už po celém kraji hromadně vznikaly bojové partyzánské skupiny, které přepadaly a odzbrojovaly jednotky wehrmachtu a německého četnictva. Ve městech začínaly pracovat Revoluční národní výbory. Nová Paka se ocitla, i když nakrátko, v českých rukách, podobně jako Lázně Bělohrad. Revoluční události tak poprvé dosáhly až k Miletínu.

Pátek, 4. května

Zpráva o převratu v Lázních Bělohradě se ruchle dostala do Miletína, kde si místní obyvatelé začali šuškat, že partyzáni jistě brzy přijdou i sem. A skutečně – partyzáni sovětského majora Nikolaje Vorotnikova už vyzbrojovali obyvatele v Bělohradě a chystali se k případné obraně města. Shánělli zbraně, i po okolí. Vydali se na Všesník, kde chtěli odzbrojit pracovní četu Vlasovců, poté pokračovali do Miletína, kde očekávali u německé posádky ve škole bohaté skladiště zbraní. Do města dorazila skupina asi šesti ozbrojených kolem 15. hod. Pokusili se nejprve s feldvéblem Pritschem vyjednávat, pak vyhrožovali – Němci však zatím nehodlali v nejmenším ustoupit. Třeskly několik výstřelů, feldvébl byl zraněn na ruce, partyzáni se rychle stáhli a zmizeli z Miletína. Kolem školy se shromáždil dav zvědavců, který muselo v klidu udržovat četnictvo. Němci se obávali útoku ze strany civilistů, vystupňovali pohotovost a poslali žádost o posilu. Ta dorazila v podvečer, kdy přijel do Miletína ze Dvora Králové osobně okresní hejtman Dobisch s ozbrojeným doprovodem a vyhlásil pro následující noc výjimečný stav. Až do rána chodily ulicemi ozbrojené hlídky.

Antonín Pospíšil, řídící učitel na Všesníku, který dosud vedl odbojovou skupinu, mj. podporující uprchlé ruské zajatce skrývající se v okolních lesích, začal ve spolupráci se štábním strážmistrem Karasem z místní četnické stanice budovat bojovou partyzánskou jednotku. Jejími členy se rychle stala řada občanů Všesníku a okolních osad, několik uprchlých zajatců a přibližně dvacítka Vlasovců, kteří dezertovali z pracovní jednotky. Přes svého bratra Karla měl Pospíšil dobré spojení i na další skupiny v okolí Dvora Králové a v Hořicích. První akcí nově postaveného oddílu se stal pokus o zajištění známého udavače Bohumila Vágenknechta z Tetína. Ten však už nebyl doma. Včas uprchl do lesa a brzy ráno následujícího dne vyhledal azyl u německé posádky v Miletíně.

Sobota, 5. května

Po událostech předchozího odpoledne všeobecně stoupalo napětí a většina obyvatel cítila, že dlouho očekávaný zvrat právě přišel. Lidé opouštěli svá zaměstnání, postávali na ulicích, diskutovali a netrpělivě čekali na každou novou zprávu. Ta zásadní přišla půl hodiny po poledni, kdy začal pražský rozhlas volat o pomoc. V Miletíně se spontánně začalo s ničením německých nápisů a na budově pošty čp. 100 se záhy objevil československý prapor.

Němečtí vojáci drželi od včerejška stále plnou pohotovost a když se kolem 13. hodiny pokusilo několik místních mužů proniknout do školy boční brankou přes obecní dvůr, okamžitě je se zbraněmi v rukou zahnali zpět. Občané se shromáždili před radnicí, představitelé nově vzniklého Revolučního národního výboru (RNV), bývalý ředitel školy Josef Špringer a velitel hasičů Josef Laušman, se je z oken radnice snažili uklidnit a organizovat. Velitel miletínské četnické stanice, vrchní strážmistr Bohumil Hošek odešel s jedním ze svých mužů, štábním strážmistrem Farou jako tlumočníkem do školy, aby zahájil oficiální vyjednávání s Němci. Ti už byli dnes přístupnější, mj. záslužbou miletínského farního administrátora P. Františka Reslera, který se již nějakou dobu jako kněz s několika členy německé posádky stýkal a podařilo se mu je i do jisté míry přesvědčit, aby upustili od provedení rozkazu, který jim nařízoval v případě ústupu vyhodit školu do povětří. Nyní si tedy Němci vzali

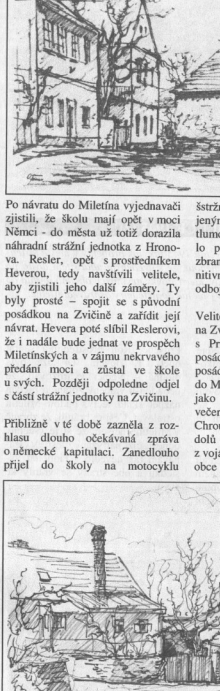

Farní budova v Miletíně

půl hodiny na rozmyšlenou a poté dohodli s oficiálními vyjednavači, zejména Hoškem, Špringerem a Reslerem podmínky, za kterých se vzdají. Tou hlavní podmínkou byl, po složení zbraní, volný a bezpečný odchod vojáků a německého personálu z Miletína až na nedalekou hranici Říše.

O 15. hodině odevzdali Němci část pušek, nastoupili do nákladňáků a s doprovodem českých četníků a dobrovolníků se vydali na cestu ke Chroustovu. Na hrázi za mlýnem, před poslední protipancéřovou uzávěrou, odevzdali zbytek zbraní a podstoupili konečnou prohlídku aut. Při ní byl překvapivě v jedné z beden nalezen udavač Vágenknecht, který se s Němci pokusil dostat do bezpečí. Lidé ho hnali zpět do Miletína; před lynčováním a oběšením na lípě na náměstí ho zachránili četníci, kteří ho pak večer dopravili s ostatními zatčenými kolaboranty do vězení Okresního soudu v Hořicích.

Kolona vozů nyní již nerušeně pokračovala směrem k Chroustovu a dále až na hranici, po silnici k Zvičině a Horní Brusnici. Zde byli Němci propuštěni a odjeli na Zvičinu. Ve městě byla z dobrovolníků sestavena domobrana vyzbrojená ukořistěnými zbraněmi. Začala okamžitě držet hlídky u pancéřových uzávěr v ulicích a ještě večer se jí podařilo zadržet auto s několika dalšími vojáky z místní posádky, kteří se do Miletína vraceli ze služební cesty v Hronově a o posledních událostech nic nevěděli. Mezi nimi byl i pražský Němec, v civilu teolog, Dr. Julius Hevera. Všichni byli odzbrojeni, ale nechána jim volnost pohybu. Dohled nad školou převzali dobrovolní hasiči, Červený kříž preventivně zřídil v přízemí farní budovy samaritskou ošetřovnu.

Neděle, 6. května

Ještě v noci se podařilo domobraně dopravit do Miletína další zbraně, získané v Hořicích. Pak však, během dopoledne, začaly přicházet první špatné zprávy - povstání ve Dvoře Králové selhalo, Lázně Bělohrad byly opět pod německou vládou a v Hořicích se bojovalo ve vojáků netušil, že pár set metrů od obce číhají po obou stranách vo-

MILETÍN ZA KVĚTNOVÉ REVOLUCE 1945 (2)

Následující text chronologicky popisuje události revolučního týdne v květnu 1945 tak, jak proběhly v městě Miletíně. Jeho cílem není hodnotit, nebo odsuzovat. Čtenář by neměl zapomenout, že k uvedeným událostem došlo po šestileté nacistické okupaci českých zemí, po období německé hrůzovlády, která stovky nevinných občanů uvrhla do vězení, nebo poslala na smrt jiným pro výstrahu. Všechny revoluční činy jsou tak do jisté míry ospravedlnitelné.

Dokončení z minulého čísla

Pondělí, 7. května

Němci z miletínské školy byli zatím již druhým dnem na Zvičině prakticky odřízнuti od okolního dění. Teprve v neděli večer nebo v pondělí ráno se jim podařilo získat spojení s velením v Trutnově a dosáhnout toho, aby byla z posádky v Hronově do Miletína vyslána náhradní strážní jednotka. Zároveň se, aby před nadřízenými ospravedlnili svůj sobotní odchod z Miletína, sami pokusili vyjednat s miletínskými odbojáři svůj návrat do města a vrácení všech zbraní. Poslali proto, kolem desáté hodiny, do Miletína písemné ultimatum a vyzvali k novému jednání.

Miletínští vyjednavači odjeli na schůzku, která měla proběhnout na protektorátní hranici nad Chroustovem, krátce po poledni. Předtím ovšem informovali o výhružce Pospíšilovy partyzány na Všesníku a zřejmě je i požádali o ochranu proti případnému útoku Němců. Partyzáni si proto z ukrytých zásob doplnili výzbroj a během odpoledne vyrazili ze své základny v Mikulkově stodole ve Všesníku na pochod ke Chroustovu. Přibližně kolem 16. hodiny dorazili lesem ke chroustovské silnici a rozložili se kolem jedné ze zatáček.

Parlamentáři obou stran se setkali na silnici pod kopcem Vyšehradem kolem 13. hodiny. Českou skupinu vedl P. Resler, německou feldvébl Pritsche. Roli prostředníka sehrál opět Dr. Hevera. Diskuze byla dlouhá – Němci vyhrožovali, že nebudou-li vráceny zbraně a předán nazpět sklad léčiv, budou Miletín ostřelovat. Češi se bránili, že zbraně v Miletíně nejsou, že si je všechny odnesli cizí partyzáni z lesů. Vyjednávání tak nevedlo k žádnému výsledku a obě strany se vrátily ke svým.

Miletínská škola v roce 1939

Po návratu do Miletína vyjednavači zjistili, že školu mají opět v moci Němci - do města už totiž dorazila náhradní strážní jednotka z Hronova. Resler, opět s prostředníkem Heverou, tedy navštívili velitele, aby zjistili jeho další záměry. Ty byly prosté – spojit se s původní posádkou na Zvičině a zařídit její návrat. Hevera poté slíbil Reslerovi, že i nadále bude jednat ve prospěch Miletínských a v zájmu nekrvavého předání moci a zůstal ve škole u svých. Později odpoledne odjel s částí strážní jednotky na Zvičinu.

Přibližně v té době zazněla z rozhlasu dlouho očekávaná zpráva z Velichovek komando SS, aby auto získalo zpět. Místní je navedli k Miletínu, ale naštěstí zachovali rozvaha a technikou. V zámku se ubytoval štáb v čele s generálmajorem Iljou Ivanovičem Jastrebovem. Vojsko i obyvatelé se celou noc bavili a oslavovali, málokdo šel toho večera spát.

Jedenáctého května pak nadešel čas rozloučit se s padlými revolučními bojovníky. Na náměstí před radnicí byl upraven velký smuteční katafalk ozdobený květinami a nápisem: „Nezemřeli jste – žijete!" Na něm byly uloženy rakve s padlými Antonínem Pospíšilem, Emilem Plecháčem a Františkem Studeným, u nich stály čestné stráže spolubojovníků. O půl jedenácté začala slavnostní tryzna. Účast byla velká, náměstí zcela zaplněno. Po celé dopoledne i po celou dobu obřadu projížděla náměstím všemi směry sovětská vojska.

Sestaveno podle kronikářských zápisů, archivních dokumentů a dobových svědectví. Prosím pamětníky a majitele dalších archivních materiálů aby je podle svých možností doplnili dalšími informacemi a svými vzpomínkami. Děkuji.

Jan Hlavatý
miletin.1945@hlavati.cz

Úterý, 8. května

Původní miletínská posádka, toho času na Zvičině, která se nepochybně záhy dozvěděla o přepadení pod Chroustovem, vše ohlásila velení. V úterý ráno byla vyslána nová jednotka, četa o přibližně 50-ti mužích, která se měla pokusit získat opět školu zpět. Přijela ze směru od Zvičiny, sedm mužů dobře vyzbrojené miletínské domobrany pod velením vrchního strážmistra Hoška je však už očekávalo u pancéřové zábrany na okraji města. Po prudké přestřelce, která však nezpůsobila ztráty, ani škody, vyzvali sami Němci k vyjednávání. Žádali opět vrácení zbraní, propuštění zajatých vojáků a vydání skladu, nebo bude Miletín ostřelován dělostřelectvem. Ostrá debata však opět k ničemu nevedla a obě strany se za klidu zbraní rozešly – pár hodin před příměřím už zřejmě ze strany Němců chyběla vojenská iniciativa. Přestřelka však vyvolala paniku v přilehlé části města, mnoho obyvatel z Komenského a Arnoldovy ulice opouštělo své domovy a hledalo úkryt v jiné části města. Blízká střelba však byla slyšet také z druhé strany, od nedalekého Kačírku, podobně jako vzdálenější ozvěny výbuchů od Chlumů a Ostroměře, kde všude probíhaly prudké boje partyzánů s ustupujícími německými jednotkami.

Kolem deváté hodiny přijelo na náměstí šest kolových tanků typu M8, americké, tzv. Velichovské Mise. Přestože řada místních od nich očekávala pomoc a ochranu, Američané se jen zeptali na cestu k Jaroměři, na náměstí se otočili a odjeli. V té době se už do Miletína stáhli pod vedením Karla Pospíšila partyzáni z Všesníku a nastěhovali se do školy. NRV vyhlásil mobilizaci a ukořistěnými zbraněmi vyzbrojil další domobrance. Když pak přišla kolem desáté hodiny zpráva, že od Bílých Poličan přijíždí početná německá jednotka, bylo po ruce dost odhodlaných ozbrojenců, připravených k boji. Rozložili se v okolí mostu do Rohoznice, obsadili uzavřený zátaras před mostem a zahrady okolo silnice. Zanedlouho přijel do školy na motocyklu

Miletínští revolucionáři postupně přehodnotili šance, jaké by měla domobrana v případě německého útoku proti městu. Proto po zvěstech o německých posilách, které táhly od Dvora Králové k Hořicím, v průběhu odpoledne poschovávali ukořistěné zbraně a většina uprchla do lesů. Několik místních se připojilo na Všesníku k Pospíšilově jednotce, která už tou dobou čítala 40 – 50 mužů. Město opustila rovněž posádka četnické stanice, velitel Hošek se dvěma četníky se ukryli v Bažantnici a nocovali v lesovně, ostatní na samotách v okolí. Protipancéřové zábrany byly otevřeny a improvizované překážky v Rohoznici uvolněny. Ulice se vylidnily, na stráži u školy zůstali pouze hasiči.

Patrně během dopoledne bylo do Miletína přivezeno německé štábní auto, které ukořistili partyzáni až u Vilantic. Odevzdali ho původně domobraně v Bílých Poličanech, tam se ho však ve strachu z odvety rádi zbavili a radši ho poslali spolubojovníkům do Miletína. Dobře udělali – hned odpoledne přijelo ozbrojených, unavených a špinavých, ale stále ostražitých vojáků. Projížděly městem na západ k Jičínu, nebo uhýbaly k Hořicím a dál k Ostroměři. Ve městě jim s výjimkou drobných incidentů v Rohozni-ci nebyl kladen odpor.

V podvečer započaly ustupující jednotky na kopci Tašenberku nad Miletínem několik nepotřebných vozidel. To vzbudilo opět obavy obyvatel z okolí, kteří se báli exploze munice – k žádnému vážnému výbuchu však nedošlo.

Středa, 9. května

Po celý den projížděly městem různě velké jednotky poražené armády, nejdřív převážně k západu, později spíš k severu do Sudet, ve snaze dostat se když ne k Američanům, tak aspoň na domácí, německé území. Místní domobrana sledovala jejich pohyb, menší skupiny odzbrojovala, větší nechala volně projet. Němcům byly odebírány zbraně, auta, koně, potraviny, ale i osobní věci, hodinky, šperky, peníze. Ve městě se shromáždily stovky vojáků, kteří dezertovali z ustupujících jednotek, aby se vydali na cestu domů. Ti, kteří měli civilní oblečení, se mohli vydat na cestu hned, ostatní museli čekat, až jim bude vydán civilní oděv. Ten se sháněl v celém okolí, nejvíce v Rohoznici, kde se ho podařilo získat asi 200 kusů. Ve městě se tak objevovaly zvláštní skupiny vojáků, kteří si vyměňovali oblečení, aby se mohli vydat na cestu domů.

Ve večerních hodinách se do Miletína vrátil Hošek se svými četníky, kteří se ukrývali v lesích. Hošek se ihned ujal velení a nařídil, aby byly zbraně, které ještě zůstaly ve městě, shromážděny na radnici. Ta se pak měla předat americkým vojákům, kteří se měli do Miletína vrátit. Ti se však neukázali ani druhý den, ani později.

Čtvrtek, 10. května

Kolem 15. hodiny odpolední přijelo do Miletína ze směru od Dvora Králové první auto Rudé armády. Důstojníka, který z něj vystoupil, přivítal nejprve vrchní strážmistr Hošek, poté oficiálně vojenský velitel města a předseda NRV Josef Špringer. Rudoarmějci pak pokračovali dál k Hořicím. Celé odpoledne projížděly městem sovětské jednotky za nadšeného zdravení a vítání obyvatel. Teprve k večeru se některé z nich zastavily v Miletíně k přenocování, dorazila také četa tanků, která zaparkovala na mokré louce „u Oštipce" a důkladně ji rozjezdila.

Celý Miletín byl plný sovětských vojáků, náměstí a každá volná plocha zaplněna jejich auty, povozy a vojáky, kteří jimi projížděli. Dveře Králové selhalo, Lázně Bělohrad byly opět pod německou vládou a v Hořicích se bojovalo z Velichovek komando SS, aby auto získalo zpět. Místní je navedli k Miletínu, ale naštěstí zachovali rozvaha a technikou. V zámku se ubytoval štáb v čele s generálmajorem Iljou Ivanovičem Jastrebovem. Vojsko i obyvatelé se celou noc bavili a oslavovali, málokdo šel toho večera spát.

Jedenáctého května pak nadešel čas rozloučit se s padlými revolučními bojovníky. Na náměstí před radnicí byl upraven velký smuteční katafalk ozdobený květinami a nápisem: „Nezemřeli jste – žijete!" Na něm byly uloženy rakve s padlými Antonínem Pospíšilem, Emilem Plechá-čem a Františkem Studeným, u nich stály čestné stráže spolubojovníků. O půl jedenácté začala slavnostní tryzna. Účast byla velká, náměstí zcela zaplněno. Po celé dopoledne i po celou dobu obřadu projížděla náměstím všemi směry sovětská vojska.

Sestaveno podle kronikářských zápisů, archivních dokumentů a dobových svědectví. Prosím pamětníky a majitele dalších archivních materiálů aby je podle svých možností doplnili dalšími informacemi a svými vzpomínkami. Děkuji.

Jan Hlavatý
miletin.1945@hlavati.cz

Rozloučení s padlými bojovníky

kromě zbraní a cennější výstroje především dopravní prostředky – ve dvoře velkostatku se tak v průběhu dne nahromadilo několik desítek automobilů a vozidel všeho druhu.

Velitelem skladiště byl formálně jmenován štábním. Františkem Fara. On, a NRV vůbec, tam však měli jen slabou autoritu, která stačila sotva pro dohled nad ukořistěnými zásobami. Jinak zde vládli partyzáni. Jejich štáb rozhodoval o všech vojenských záležitostech i osudech zajatých Němců. Během dne tak bylo ve škole popraveno několik vojáků, kteří, když viděli, že ostatní německé jednotky volně projíždějí, dožadovali se také propuštění. Fungoval zde též improvizovaný partyzánský soud – před ním stanuli mj. velitel Volkssturmu továrník Pech z Brusnice s jedním svým společníkem. Rozsudky vykonávali Vlasovci přímo na hřišti na školním dvoře, někteří popravení byli pohřbeni na hřbitově, další patrně přímo na školní zahradě. V okolních lesích se stále střílelo, partyzáni pronásledovali rozprchlé vojáky a vyřizovali si účty se skutečnými i domnělými kolaboranty. V Rohoznici byla

Po velitelově návratu do Miletína se partyzáni stáhli do Všesníku, kde se ještě večer sešli s Pospíšilem a jeho štábním strážmistrem Karasem. Ten se pak vydal do Miletína, kde se setkal s Hoškem a Špringerem. Ti mu sdělili, že Němci se chystají k odchodu a že by bylo dobré, kdyby partyzáni nezasahovali. Karas se s tím vrátil do Všesníku, kde se s Pospíšilem dohodli, že se nebudou vměšovat do odchodu Němců, ale že se budou snažit zabránit jakýmkoliv jejich pokusům o vyplenění města. Pospíšil vydal rozkaz, aby se partyzáni stáhli do lesů a vyčkali na vývoj situace.

Ten byl nakonec velmi klidný. Němci se v klidu vrátili do Miletína, kde se ještě večer nalodili do vozidel a odjeli směrem na Hořice. Ještě téhož večera se do Miletína vrátili partyzáni a Vlasovci, kteří se ubytovali v místní škole. Ta se tak stala na několik dní jejich základnou.

Pátek, 11. května

Ráno se do Miletína vrátil Hošek s Pospíšilem a Karasem. Ti se dohodli, že Pospíšil s partyzány a Vlasovci se stáhnou do Všesníku a že se budou vyhýbat jakýmkoliv střetům s Němci, kteří se ještě nacházejí v okolí. Hošek se pak vydal do Hořic, kde se setkal s velitelem sovětských jednotek, majorem Vorotnikovem, a dohodl s ním, že Miletín bude ponechán v klidu a že se sovětská vojska nebudou do města vůbec vracet.

Ještě téhož dne se Pospíšil s partyzány a Vlasovci stáhli do Všesníku, kde se ubytovali v místní škole. Ta se tak stala na několik dní jejich základnou.

Sobota, 12. května

Ráno se do Miletína vrátil Hošek s Pospíšilem a Karasem. Ti se dohodli, že Pospíšil s partyzány a Vlasovci se stáhnou do Všesníku a že se budou vyhýbat jakýmkoliv střetům s Němci, kteří se ještě nacházejí v okolí. Hošek se pak vydal do Hořic, kde se setkal s velitelem sovětských jednotek, majorem Vorotnikovem, a dohodl s ním, že Miletín bude ponechán v klidu a že se sovětská vojska nebudou do města vůbec vracet.

Ještě téhož dne se Pospíšil s partyzány a Vlasovci stáhli do Všesníku, kde se ubytovali v místní škole. Ta se tak stala na několik dní jejich základnou.

Neděle, 13. května

Ráno se do Miletína vrátil Hošek s Pospíšilem a Karasem. Ti se dohodli, že Pospíšil s partyzány a Vlasovci se stáhnou do Všesníku a že se budou vyhýbat jakýmkoliv střetům s Němci, kteří se ještě nacházejí v okolí. Hošek se pak vydal do Hořic, kde se setkal s velitelem sovětských jednotek, majorem Vorotnikovem, a dohodl s ním, že Miletín bude ponechán v klidu a že se sovětská vojska nebudou do města vůbec vracet.

Ještě téhož dne se Pospíšil s partyzány a Vlasovci stáhli do Všesníku, kde se ubytovali v místní škole. Ta se tak stala na několik dní jejich základnou.